

Farní listy č.1/2006

Týdeník farností Domažlice a Milavče

1. ledna 2006 – Slavnost Matky Boží, Panny Marie

Náklady na toto číslo Farních listů činí 3,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Dnes prožíváme další svátek v tomto bohatém cyklu slavností a svátků, který začínal Štědrým dnem, a pak přes Boží hod vánoční, svátky sv. Štěpána, sv. Jana, sv. Mladátek a sv. Rodiny nás přivedl k dnešní slavnosti Matky Boží, Panny Marie.

Každý den jsme se mohli zúčastnit mše sv., každý den jsme slyšeli, co k nám Bůh mluví. A ptali jsme se, jak na slovo máme odpovědět.

Bůh se stal člověkem, abychom se my mohli stát Božími dětmi. Každý člověk může být opravdu velkým, protože v každém z nás je to Božské jádro. Každý z nás může být opravdu velký, pokud nezapomeneme na to, že jsme Bohu podobní, pokud se této pravdy nevzdáme.

Mučedníci si toho vědomi byli a napodobovali Krista v oběti svého života. Nikdo nemá větší lásku, než ten, kdo položí svůj život za přátele. A tak svátky mučedníků pomohly nám si znovu uvědomit, že Kristu patří ten, kdo nejen s nadšením prožije Vánoce, žasne nad jejich atmosférou, ale především ten, kdo přijímá Krista i s jeho křížem. Neexistuje jenom nějaké křesťanství dobré nálady, jesliček a koled. Křesťanství - to také bolest, utrpení, oběť, smrt. A proto přichází na svět Mesiáš, abychom měli sílu to všechno přijmout.

Jak jsme přijali poselství Vánoc, je vidět asi nejlépe, v rodině. Tam prožíváme zkoušku naší víry a lásky. Ale rodina není jen místem zkoušky; tam také naše víra a láska rostou.

Až, konečně, přijde slavnost Matky Boží a den modlitby za mír. Dobře prožitá Vánoce vedou k pokoji. Ne k únavě, ne ke zklamání, ale k hlubokému, vnitřnímu pokoji. Poselství Vánoc zaznělo už při narození Krista: Pokoj lidem, ve kterých Bůh má zalíbení.

Už brzy odstrojíme stromky. Vrátime se k tomu, co je pro nás obyčejné, každodenní. Vánoční doba se stane minulostí. Ale jedno by v nás zůstat přece mělo – pokoj, který Kristus přináší. Vnitřní pokoj, který promění náš život.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – Slavnost Matky Boží, Panny Marie

1. ČTENÍ - Nm 6,22-27

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje! Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

ŽALM 67 - Odpověď: Bože, buď milostiv a žehnej nám!

Bože, buď milostiv a žehnej nám, – ukaž nám svou jasnou tvář, – kéž se pozná na zemi, jak jednáš, – kéž poznají všechny národy, jak zachraňuješ.

Nechť se lidé radují a jásají, – že soudíš národy spravedlivě – a lidi na zemi řídíš. Ať tě, Bože, velebí národy, – ať tě velebí kdekterý národ! – Kéž nám Bůh žehná, – ať ho ctí všechny končiny země!

2. ČTENÍ - Gal 4,4-7

(Bratři a sestry!) Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

Zpěv před evangeliem

Aleluja. Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Aleluja.

Obřezka byla znamením smlouvy mezi Bohem a izraelským národem. Tato obřezka začleňuje i Ježíše do konkrétního lidského společenství. Ježíš vstoupil do chrámu, ne však aby byl posvěcen, ale aby posvětil, ne aby byl očištěn, ale aby očistil a přivedl člověka k hlubokému společenství s Bohem. V Ježíšovi Bůh uskuteční něco nového, co převyšuje podobu smlouvy starozákonní: zachrání člověka a přinese mu plnost života (to je význam jména Jehošua).

EVANGELIUM - Lk 2,16-21

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než byl počat v mateřském lůně.

Příští biblická hodina bude první týden v měsíci lednu.

Poslední hodina byla přeci jen jiná. Úvodní modlitba otvírala ten čas pro nás, ale na stole přibilo něčeho nového, kromě adventního věnce a Biblí, zde bylo par (více než pár) balíčků s vonným a chutným překvapením uvnitř.

Po prvním úkolu, které si přítomní připravili – najít v Bibli verše, které se stanou přáním, nastalo putování. Kam? No přece za hvězdou, no nebo za jasnými svíčkami, které vedli do upravené místnosti. Cukroví na stole, do šálků teplý nápoj a celou atmosféru tvořil každý, když se podělil s ostatními o zážitky a zvyky z Vánoc.

Nebudete mi věřit, ale čas utíkal jako voda. Na závěr setkání si každý odnesl malý dárek s ... ??? Krásné Vánoce a Izaiáš 40,3-4

JT

Poslední spolčo starého roku

Pravidelně v úterý večer se naplňuje fara převážně středoškolákama. A že to není nejmenší skupinka, o tom dosvědčuje fakt, že dochází židle (u Paddyho v obýváku) i křesla a jiná místa vhodná k sezení. Běžnou náplní je téma, které si připravuje vždycky někdo a pak má na starost celé spolčo: modlitbu, písničky, obsah i atmosféru. Poslední spolčo v tomto roce dostalo jiný nádech, výměna dárku, ta proběhla celkem za běhu a pak již téma pro dnešní den: pomoc se zdobením stromků v kostele. A jak to dopadlo? Na to se podívejte sami až budete v kostele.

Paddy

Poděkování

Kostel dostal vánoční atmosféru a udělalo se hodně moc práce, proto všem, kteří jste pomáhali na úpravě, zdobení, úklidu, ... ze srdce děkuji.

Přeji všem šťastný Nový rok

Roman kostelník

Jistě mi dáte za pravdu, že na konec roku je radno poděkovat za všechno, co jsme stačili v tomto roce dobrého vykonat. Musíme ale poděkovat také těm, kteří nám plánované dílo pomohli uskutečnit. Chtěla bych poděkovat prostřednictvím vašich listů domažlickému varhaníkovi panu Otamaru Hánovi, který poradil a ochotně zajel do Prahy a pozval kanovníka vyšehradské kapituly Msgre. Vladimíra Vyhlídku na 70. výročí naší kaple sv. Antonína v Luženičkách. Přejeme mu hodně zdraví, aby mohl stále hrát na naše staré varhany u nás i v Luženicích, které už hodně let znají jenom jeho. Děkujeme také našemu domažlickému arciděkanovi P. Miroslawu Giergovi za všestrannou ochotu vždy vyhovět našim požadavkům. Veřejné poděkování si zaslouží náš věřící občan pan Petr Fronk z Luženic. Ač je pouze strojař-pozlatil a vyspravil celý oltář sv. Anny v Luženicích. Celý půl rok věnoval všechnu volný čas tomuto dílu, které září novotou a které stále obdivujeme. Práci vykonal zdarma, a proto alespoň poděkování od lidí z Luženic a Luženiček.

Machová Anna

Marie Bílková: Manka Římanka - (29/29)

Skočil dolů po mráčku a jak zbuch ještě z pěkný výšky, probudil se. Na lože se rovnou netrefil - ležl vedle, celý ztuhlý, studený. „Vlíz jsem čerstva do lože a do rána jsem študýroval kázání: Pěkně jsem si je sesumíroval. Jirko, přijď v neděli na velkou a uslyšíš.“

V neděli bylo kázání, chlapi dostali co proto, děvčata také a nakonec matky i otcové. Všem páliły uši do večera a ze mše sv. skoro nic neměli - styděli se oči pozvednout. Kají se - jistě se polepší!“ A po velké jsem pospíchal k bráně nebeské. Slyším krásné fanfáry z nebe, pluky andělů se řadí do průvodu a již se brána nebes otvírá dokořán.

Přijíždí voják na koni zmučený - uprášený, zkrvavělý, hladový a roztrhaný. Jak spatřil nebe otevřené - poohlíd se komu dělají tu slávu a aby to nepokazil svou ubohostí, rychle vjíždí do nebes, aby schoval v tom množství. Ale andělé ho vedou k trůnu Božímu. Syn Boží sestupuje s trůnu, aby ho ubožáka objal. Manka zvědavě nakukává z jedné strany, pan farář z druhé, do nebe. „Manko, praví jednospán, musíš něco vymyslet, heleď, takhle tu nemůžeme sedět leta.“ „To jou - jednospáne, copa abysme se hlásili za bojovníky proti potvorám pekelným? Nebureme lhát! Voni bojuváli na kazatelně i v zpovědnici ha já bojuvála teký jazykem proti všem pekelným říchom. Lidi si dali řect ha zásluhy z toho jsou!“ Zařukali na nebeskou bránu - jednospán dělал koně, Manka s holí bojovníka - seděla z přímá - zvyklá komadovat. Jak sv. Petr slyšel o bojovnících, otevřel bránu dokořán, Manka slavně vjela do nebe za hraní intrád. Jednospán se ale zalek té slávy a spad nazpátek na sjet. Nebyl zralej eště pro nebe - musí ještě pár let farářovat v Mrákově.

A za pár let přeci mrtvička ukončila trápení jednospána s osadníky. Vystrojili jednospánovi slavnostní pohřeb, v nejlepších krojích rakev doprovodili do rodiště pana faráře a vzpomínají na vždy se usmívající jeho tvář. Kéž se v nebi s Mankou shledají a přimlouvají se za pozůstalé Mrákováky.....!

Text byl pouze přepsán v originální podobě z původního rukopisu.